

Arrest

nr. 132 019 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 18 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 23 mei 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DE FURSTENBERG, die loco advocaat Franz GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HERMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 februari 2014 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in in België.

1.2. Op 23 mei 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“(...) In uitvoering van artikel 71/3, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer/mevrouw, die verklaart te heten :

(..)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 13(1) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene en zijn minderjarige dochter vroegen op 17.02.2014 asiel in België. Hij legde de volgende documenten voor : een paspoort van Syrië met nummer xxxxxxxxxx afgegeven op 13.02.2013 en geldig tot 12.02.2015 en een op 07.05.2008 afgegeven gezinsboekje met nummer xxxxxxxx. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 08.01.2014 werden geregistreerd te Melilla (Spanje) vanwege illegale binnenkomst. De betrokkene werd door onze diensten gehoord op 19.02.2014 en verklaarde dat hij op 14.02.2013 vanuit Syrië via Libanon naar Egypte reisde. Op 08.07.2013 reisde hij naar Algerije, vanwaar hij in augustus 2013 zijn weg vervolgde naar Marokko. Op 16.09.2013 reisde de betrokkene vanuit Marokko het grondgebied van de Lidstaten binnen via de Spaanse enclave Melilla. Zijn vingerafdrukken werden daar op 08.01.2014 geregistreerd. Hij verbleef naar eigen zeggen tot 15.01.2014 in een opvangcentrum in Melilla. Na korte verblijven in Malaga en Barcelona reisde de betrokkene via Frankrijk door naar België, waar hij naar eigen zeggen op 15.02.2014 aankwam.

Op 24.03.2014 werd een verzoek voor overname gericht aan de Spaanse instanties, die op 20.05.2014 instemden met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij in België vele halfbroers en -zussen heeft. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Spaanse instanties omdat hij in Spanje gediscrimineerd, mishandeld en geslagen werd. Hij voegde toe dat de geboden opvang slecht was en hij niet over warm water beschikte. Hieromtrent merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat of de wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele

tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Spaanse instanties omdat hij in Spanje naar eigen zeggen gediscrimineerd, mishandeld en geslagen werd. Hij verklaarde dat de geboden opvang slecht was en dat ze geen warm water hadden. Hij voegde toe dat hij in Spanje protesteerde tegen de discriminatie en mishandeling. We benadrukken dat de beweringen van de betrokkene uitermate algemeen van aard zijn en niet worden ondersteund door concrete feiten en persoonlijke ervaringen van de betrokkene. Op de vraag of hijzelf persoonlijk het slachtoffer was van discriminatie en mishandeling antwoordde de betrokkene bevestigend, maar stelde hij verder enkel dat alle Syrische vluchtelingen werden geslagen. We wijzen er nogmaals op dat de betrokkene zijn beweringen niet nader duidde en niet verduidelijkte waaruit de door hem ondergane discriminatie en mishandeling in Spanje bestond.

Betreffende de opmerkingen van de betrokkene betreffende de volgens hem slechte opvang in Spanje stelde de betrokkene enkel dat hij niet over warm water beschikte, maar verduidelijkte verder niet aan de hand van concrete aspecten waarom de opvangfaciliteiten volgens hem als slecht moeten worden bestempeld.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 19.02.2014 geen gezondheidsproblemen te kennen. De betrokkene bracht ook na het verhoor tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van betreffende zijn gezondheid of die van zijn kind een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene stelde tijdens zijn verhoor dat hij besloot asiel te vragen in België omdat in België veel van zijn halfbroers en -zussen verblijven. Hij maakte melding van vier in België verblijvende halfbroers en -zussen en een neef, die volgens de betrokkene subsidiaire bescherming verwierf in België. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De bovenvermelde in België verblijvende familieleden van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2, g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Spanje instemde met de terugname van de betrokkene en België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met in België verblijvende familieleden. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of

ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken dat de aan de hand van de door de betrokkene verstrekte gegevens geïdentificeerde personen, die volgens de betrokkene zijn halfbroers/halfzussen zouden zijn, recent het voorwerp waren van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan niet worden besloten dat zijn halfbroers/halfzussen wettelijk in België verblijven, dat er daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen hen zou bestaan en dat de halfbroers/halfzussen van de betrokkene in staat zijn voor de betrokkene te zorgen. We zijn niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de halfbroers/halfzussen van de betrokkene ter zake. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten.

We benadrukken dat de Spaanse instanties instemden met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013. De instemming van Spanje betekent dat de betrokkene na overdracht in Spanje een asielaanvraag kan indienen indien hij dat wenst. De Spaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. Hij zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker zijn toegelaten te verblijven in Spanje tijdens de duur van de behandeling van zijn asielaanvraag en de door de wet voorziene bijstand en opvang kunnen verkrijgen.

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en gedegenheid zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Spanje kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verder zijn we van oordeel dat uit een analyse van recente rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Régulation National Report - European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation - Spain, 20.06.2012; Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg! 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procédures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest.

De Spaanse autoriteiten zullen bovendien minstens drie dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan

omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse instanties. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 17 van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013, artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM), artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het redelijkheidsbeginsel, en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partijen betogen dat het passend is dat België hun verzoek om internationale bescherming behandelt omdat er een risico bestaat, in geval van verwijdering naar Spanje, op schending van artikel 3 EVRM. Zij stellen dat zij behoren tot een kwetsbare groep die in Spanje systematisch wordt blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM. De verzoekende partijen wensen de aandacht te vestigen op twee rapporten met betrekking tot de situatie van migranten en asielzoekers in Spanje, met name het rapport van 6 juni 2013 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties over Racisme, rassendiscriminatie, xenofobie en gerelateerde onverdraagzaamheid in Spanje en het rapport van de Commissaris voor mensenrechten van de Raad van Europa van 9 oktober 2013 betreffende de slechte behandeling en discriminatie van migranten door de ordehandhavers waaruit onbetwistbaar blijkt dat de verzoekende partijen in geval van verwijdering naar Spanje zullen worden blootgesteld aan : inadequate opvangomstandigheden, gebrek aan toegang tot primaire gezondheidszorg, ernstig risico op fysieke aanvallen, gebrekkige asielwetgeving, gebrekkige financiële steun, ernstige overbevolking in de opvangcentra, en gebrek aan toegang tot justitie. De verzoekende partijen stellen dat deze bronnen als zeer betrouwbaar moeten beschouwd worden. Zij citeren uit beide rapporten. Zij stellen dat hieruit blijkt dat er geen toegang bestaat voor asielzoekers in Spanje, wat nog bevestigd wordt door de European Union Agency For Fundamental rights in haar rapport "Accès à des recours efficaces : la perspective des demandeurs d'asile". Zij citeren ook uit dit rapport. Het is volgens de verzoekende partijen dus onbetwistbaar zo dat niet alleen de opvangvoorzieningen mensonwaardig zijn, maar dat er ook vastgesteld moet worden dat Spanje de Richtlijn 2005/85/CE van de Raad van de Europese Unie van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus die minimumnormen voor de asielprocedure in Europa stelt, schendt. De verzoekende partijen verwijzen verder naar een rapport van de Comission Espanola de ayuda al Refugido, waaruit blijkt dat, zoals Migreurop erop aanwijzen, de condities waarin asielzoekers moeten leven in Spanje dramatisch zijn. De verzoekende partijen citeren ook uit dit rapport. Er wordt in Spanje onvoldoende adequate medische hulp verleend aan asielzoekers. De levensomstandigheden in de centra waar asielzoekers verblijven zijn mensonwaardig. De verschillende door de verzoekende partijen vermelde bronnen onderstrepen dat een asielaanvraag in Spanje niet adequaat behandeld wordt en dat

bij verwijdering naar Spanje de verzoekende partijen blootgesteld zouden worden aan omstandigheden die een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest uitmaken.

De verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft in zoverre zij niet ernstig heeft onderzocht of verzoekers bij verwijdering naar Spanje zouden blootgesteld worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij informatiebronnen heeft geraadpleegd om er achter te komen of deze onmenselijke behandelingen in Spanje ooit werden vastgesteld of aangeklaagd door onafhankelijke mensenrechtenorganisaties. Ook de Spaanse wetgeving hieromtrent werd niet nagekeken. De bestreden beslissing is dus niet adequaat gemotiveerd. Het simpele feit dat de verzoekende partijen niet uitdrukkelijk de risico's naar voor hebben gebracht met betrekking tot hun eventuele terugkeer naar Spanje ontslaat de verwerende partij niet van de verplichting om deze risico's na te gaan bij verwijdering. De motiveringsplicht is geschonden omdat de verwerende partij die oefening niet afdoende gedaan heeft. Bovendien stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de lidstaat de verplichting heeft om een dergelijk onderzoek te voeren, zelfs al zou de verzoekende partij niet zelf uitdrukkelijk de risico's naar voor brengen. De verzoekende partijen verwijzen naar enkele arresten van de Raad. Zij stellen verder dat uit de hierboven vermelde rapporten van verschillende betrouwbare bronnen blijkt dat België het verzoek van de verzoekende partijen moet behandelen op basis van artikel 17 van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is, gelet op de navolgende bespreking.

2.5. De verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift dat de verwerende partij niet ernstig heeft onderzocht of zij bij verwijdering naar Spanje zouden blootgesteld worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM. Uit de bestreden beslissing zou niet blijken dat de verwerende partij informatiebronnen heeft geraadpleegd om er achter te komen of onmenselijke behandelingen in Spanje ooit werden vastgesteld of aangeklaagd door onafhankelijke mensenrechtenorganisaties. Ook de Spaanse wetgeving hieromtrent zou niet zijn nagekeken.

2.6. Wat betreft het al dan niet nakijken van de Spaanse wetgeving maken de verzoekende partijen op geen enkele concrete wijze aannemelijk welke Spaanse wetgeving de verwerende partij dan wel had moeten nakijken en in overweging nemen. Wat betreft het raadplegen van informatiebronnen blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij dit wel degelijk heeft gedaan. De bestreden beslissing bevat immers de volgende motieven: *“Verder zijn we van oordeel dat uit een analyse van recente rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Régulation National Report - European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation - Spain, 20.06.2012; Commissioner for Human Rights, "Report by Niels Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg! 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest.”.*

Uit het interview bij de dienst vreemdelingenzaken, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat daarin het volgende vermeld staat met betrekking tot de concrete situatie van de verzoekende partijen in Spanje:

“Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen? Omdat ik in België veel halfbroers en halfzussen heb. Vluchtelingen in België worden financieel en logistiek geholpen. Hoe is de gezondheidstoestand van de asielzoeker? Ik heb geen gezondheidsproblemen. Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen? Waarom kan u niet terug naar Spanje keren? Omdat wij in Spanje als vluchteling slecht behandeld werden. Ikzelf was daar organisator van organisaties. Wij protesteerden omdat wij in Spanje gediscrimineerd en mishandeld werden. Werd u persoonlijk gediscrimineerd of geslagen? JA. Alle Syrische vluchtelingen werden er geslagen. Heeft u problemen gekend wat betreft opvang in Spanje? We kregen opvang. Maar dit was zo slecht dat we zelfs geen warm water hadden. Waarom kan u niet naar Italië of UK? Ik wil het liefst naar UK gaan. Ik kan niet naar Italië omdat er daar geen Frans wordt gesproken.”

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de

verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partijen betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moeten de verzoekende partijen over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden heeft de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk de feitelijke situatie van de verzoekende partijen in ogenschouw genomen, en omstandig gemotiveerd waarom hun argumenten geen afbreuk kunnen doen aan de beslissing dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van hun asielaanvraag. De informatie waarop de bestreden beslissing zich steunt is toegevoegd aan het administratief dossier.

De rapporten waarvan sprake bevinden zich in het administratief dossier, namelijk het *“Dublin II Regulation National Report van het European Network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation – Spain - 20 juni 2012”*, en het *“Report by N.M. Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Following his visit to Spain from 3 to 7 June 2013”*.

2.7. Wat betreft de verwijzingen naar het VN rapport van 6 juni 2013 en het uittreksel uit het rapport van 9 oktober 2013 van de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa, benadrukt de Raad dat een rapport of een aanbeveling een algemene situatie betreft, zodat niet zonder meer kan worden gesteld dat elke asielzoeker in Spanje een onmenselijke behandeling wacht. Uit het rapport van 9 oktober 2013 alsook uit het rapport van 6 juni 2013, waarnaar de verzoekende partijen verwijzen, blijkt na integrale lezing ervan, dat er inderdaad gewag gemaakt wordt van besparingen in Spanje op allerhande domeinen omwille van de economische crisis. Zo wordt de aandacht gevestigd op het feit dat niet-documenteerde migranten geen toegang meer hebben tot gratis gezondheidszorg. Enkel hoogdringende behandelingen zijn nog gratis beschikbaar. Ook blijkt dat voor kinderen van deze migranten er wel nog steeds gratis toegang tot de gezondheidszorg wordt voorzien. Er wordt wel gesteld dat dit soms geweigerd kan worden omwille van onwetendheid omtrent de nieuwe wetgeving terzake en dat ook de migranten zelf vaak niet op de hoogte zijn van het feit dat hun kinderen nog steeds gratis toegang hebben tot gezondheidszorg. Gelet op voorgaande kan niet besloten worden dat verzoekende partijen- die geen migranten zijn maar integendeel Dublin-terugkeerders - zelf verstoken zullen blijven van noodzakelijke medische hulp indien zij dit nodig zouden hebben. Daarenboven stelden verzoekende partijen geen gezondheidsproblemen te hebben, voorts blijkt uit de verklaringen van eerste verzoekende partij dat zij om en bij de 3200 euro betaald hebben voor hun reis naar Europa en tevens blijkt dat eerste verzoekende partij in het verleden verschillende keren met een toeristenvisum internationale reizen ondernam zodat kan aangenomen worden dat verzoekende partijen geenszins onbemiddeld zijn en indien nodig zelf kunnen instaan voor eventuele medische zorgen. Verder benadrukt de Raad dat de medische zorg voor kinderen in Spanje gratis is evenals hoogdringende medische zorgen. Nu verzoekende partijen via hun raadsman op de hoogte kunnen gesteld worden van de gratis medische zorgen voor kinderen en gratis hoogdringende medische zorgen, bestaat er evenmin een risico dat zij omwille van onwetendheid hiervan verstoken zullen blijven. De mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa stelt in het rapport 9 oktober 2013 bovendien ook vast dat de economische crisis niet dezelfde invloed heeft op alle Spaanse regio's en dat het sociaal beleid, de opvoeding en de gezondheidszorg regionale bevoegdheden zijn.

Ook het loutere feit dat Spanje bezuinigd heeft op het vlak van hulpprogramma's en financiële hulp maakt niet dat verzoekende partijen aldaar onderworpen zullen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Immers wijst de Raad nogmaals op de persoonlijke situatie van de verzoekende partijen waarvan kan aangenomen worden dat ze niet onbemiddeld zijn. Verder blijkt ook dat er nog steeds liefdadigheidsinstellingen bestaan in Spanje die hulp verschaffen.

Verder blijkt uit dit rapport dat er inderdaad ook gewag gemaakt wordt van “ethnic profiling” doch verzoekende partijen laten met hun beperkt citaat na te vermelden dat de Spaanse autoriteiten via de nationale Ombudsman in mei 2013 nieuwe aanbevelingen heeft uitgevaardigd ten aanzien van de ordehandhavingdiensten. Zo werd de politie uitgenodigd een systeem op te zetten dat ervoor zorgt potentiële discriminatie in “stop-and-search” operations te detecteren. Ook werd opleiding van de politie voorgesteld inzake respect voor diversiteit en het controleren van identiteitsgegevens op een niet-discriminatoire manier. Verder werd het opstarten van een klachtenmechanisme aanbevolen voor mensen die beweren slachtoffer geworden te zijn van discriminerende identiteitscontroles. Uit het rapport van 6 juni 2013 blijkt voorts dat inderdaad diverse stappen in de goede richting zijn gezet (p. 14). Verzoekende partijen wiens identiteitsgegevens, die ingevolge de vraag tot overname aan Spanje, gekend zijn door de Spaanse autoriteiten, maken daarenboven niet aannemelijk dat zij het slachtoffer zullen worden van een discriminerende identiteitscontrole door de Spaanse ordehandhavingdiensten.

Uit integrale lezing van het rapport van 6 juni 2013 blijkt voorts dat er in bepaalde centra wel sprake is van overbevolking, doch dat de omstandigheden in deze centra aanvaardbaar waren. Hieruit blijkt geenszins dat alle opvangcentra in Spanje, zoals verzoekende partijen laten uitschijnen, te maken hebben met overbevolking. Bovendien hebben verzoekende partijen zelf enige tijd verbleven in een opvangcentrum in Spanje, meer bepaald Mellila waar blijkens het rapport in februari 2013 sprake was van overbevolking, en hebben zij op geen enkel moment gewag gemaakt van overbevolking aldaar op

het moment dat zij er verbleven. Bovendien maakt het rapport ook gewag van een daling van het bewonersaantal in bepaalde centra.

Gelet op het aangehaalde in het rapport van juni 2013 kan geen belang gehecht worden aan het rapport van Migreurop van 2012 waaruit verzoekende partijen citeren nu het rapport van juni 2013 stelt dat de omstandigheden in de opvangcentra aanvaardbaar zijn. Dit geldt eveneens voor het rapport van 2012 van CEAR.

Wat betreft het gebrek aan toegang tot justitie, worden er voorts wel bezorgdheden geuit over het feit dat niet in alle gevallen gratis juridische dienstverlening wordt voorzien, doch, uit dergelijke vage bemerkingen kan niet opgemaakt worden dat, mede gelet op de persoonlijke (financiële) situatie van verzoekende partijen, zij verstoken zullen blijven van toegang tot justitie indien nodig. Evenmin maken zij aannemelijk dat zij via een advocaat niet op de hoogte kunnen gesteld worden van het juridisch proces in Spanje en zich door deze laten bijstaan.

Op basis van de integrale lezing van het rapport van 9 oktober 2013 en het rapport van 6 juni 2013 kan niet aangenomen worden dat verzoekende partijen, gelet op de feitelijke omstandigheden die hun zaak kenmerken, in Spanje onderworpen zullen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar een uittreksel uit een rapport "*Accès à des recours efficaces: la perspective des demandeurs d'asile*" wijst de Raad erop dat, gelet op voorgaande, samen met een lezing van het rapport van 20 juni 2012 inzake Dublin II regulation National Report, dat deel uitmaakt van het administratief dossier, de Raad slechts kan vaststellen dat asielzoekers wel degelijk geïnformeerd worden in Spanje over de asielprocedure.

2.8. De Raad wijst er daarbij nog op dat uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Departement niet blijkt dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin II (III)-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou immers strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partijen zich beperken tot verwijzingen naar een aantal punctuele tekortkomingen inzake het asielbeleid, zonder dat daardoor voldoende duidelijk wordt dat deze informatie, in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de EU en het EHRM, duidt op zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat er in Spanje sprake is van systemische tekortkomingen in de asielprocedure of opvang (zie HvJ 21 december 2011, C-411/10 en C-493/10, par. 86 Engelstalige versie: "systemic flaws", Franstalige versie: "défaillances systémiques").

Uit bovenstaande bespreking blijkt duidelijk dat de verklaringen van de eerste verzoekende partij niet volstaan om aannemelijk te maken dat zij en haar dochter zich bevinden in een situatie zoals die volgens hen zou kunnen afgeleid worden uit de verschillende rapporten die zij bijbrengen. Zij maken niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat "*de beweringen van de betrokkene uitermate algemeen van aard zijn en niet worden ondersteund door concrete feiten en persoonlijke ervaringen van de betrokkene. Op de vraag of hijzelf persoonlijk het slachtoffer was van discriminatie en mishandeling antwoordde de betrokkene bevestigend, maar stelde hij verder enkel dat alle Syrische vluchtelingen werden geslagen. We wijzen er nogmaals op dat de betrokkene zijn beweringen niet nader duidde en niet verduidelijkte waaruit de door hem ondergane discriminatie en mishandeling in Spanje bestond*".

Verder betwisten de verzoekende partijen de volgende motieven van de bestreden beslissing niet: “De bovenvermelde in België verblijvende familieleden van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2, g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.”, en “We benadrukken dat de aan de hand van de door de betrokkene verstrekte gegevens geïdentificeerde personen, die volgens de betrokkene zijn halfbroers/halfzussen zouden zijn, recent het voorwerp waren van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan niet worden besloten dat zijn halfbroers/halfzussen wettelijk in België verblijven, dat er daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen hen zou bestaan en dat de halfbroers/halfzussen van de betrokkene in staat zijn voor de betrokkene te zorgen. We zijn niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de halfbroers/halfzussen van de betrokkene ter zake.”. Deze motieven blijven dus staan.

Tenslotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen ook het volgende motief van de bestreden beslissing niet betwisten: “De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.”. Ook dit motief blijft derhalve staan.

Er is in het geval van verzoekende partijen dan ook geen sprake van ernstige, op feiten berustende gronden om aan te nemen dat zij een reëel risico zullen lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM bij overname door Spanje. Gelet op voorgaande kan evenmin een schending van artikel 17 van de Verordening (EU) nr 604/2013 worden aangenomen.

Uit voorgaande is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk hebben gemaakt.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER